

carstva tiščali ušesa. Kovaču se je mati zasmilila, rad bi jo imel pri sebi v nebesih, pa je zaprosil svetega Petra:

»Ljubi sveti Peter, ti ne veš, kako sem zdajle žalosten.«

»Zaradi matere, kajne?« mu je sveti Peter segel v besedo.

»Da, zaradi matere. Prosim te, vzemi jo v nebo.«

»No, pa naj bo«, je dejal sveti Peter, poklical angela in mu naročil:

»V peklu je kovačeva mati, tista zavistnica iz bajte ob Kolpi.«

»Vem, vem«, je prikimal angel.

»Daj, ljubček«, je nadaljeval sveti Peter, »daj, zamahni s svojimi urnimi krili, spusti se do nje in jo dvigni v nebo.«

Komaj je sveti Peter spregovoril — že se je zgodilo. Angel se je spustil do trpeče duše, jo prijel za roko in jo dvignil v nebeške višave.

V zadnjem hipu pa se je nekaj duš oprijelo kovačeve matere. Višele so na njej kakor jagode na grozdu, ker bi tudi one rade šle v nebo.

»Nazaj, nemarnice!« je kričala. »Kdo vas je klical, da se obešate name?«

»Pusti jih«, je angel spregovoril z mehkim glasom. »Šaj niso težke, prav lahko jih nosim.«

Ona pa je bila zavistna kakor zmerom. Čim bolj je otepala, tem težja je postajala angelu. In ko je že vse duše osuvala, da so popadale nazaj v črno brezno, je nazadnje ostala samo še ena sama dušica in se krčevito oklepala njenih nog. Takrat je angel že komaj, komaj plul proti nebesom. Ko pa se je zavistnica otepla še te zadnje duše, je bila že tudi ona sama od temena do stopal tako polna zavisti, da je bila tudi za angela premočno breme. Spustiti je moral torej njeno roko, da se je tudi zavistnica pogreznila nazaj, odkoder je bila pravkar rešena. In angel je nazadnje samcat priplaval do svetega Petra. Povedal je kako in kaj, sveti Peter pa je vzdihnil:

»Ne morem pomagati. Napravil sem tebi na ljubo izjemo, dragi kovač, da bi jo vzel iz pekla v nebo, zdaj si pa slišal od angela, da je bila njena zavist tudi zanj pretežka.«

Tisti čas je mimo nebeških vrat priplul striček Mesec. Slišal je razgovor med svetim Petrom in kovačem. Popravil si je svetilko, ki mu je, obešena na srebrni verižici, bingljala na obilnem trebuščku, ter zagodrnjal:

»Da, da, kakršen človek — takšna duša!«

In striček Mesec že vé, kaj pravi. Njegova pamet ni od muh!

Pomlad se vrača!

Huda zima je odšla,
sonce že pomladno greje;
srečen spet je vsak otrok,
vsakemu obraz se smeje.

Vid se žoga, Janez naš
pridno z bičem „volka“ goni,
na dvokolnici drvi
sredi ceste spretni Toni.

